

1

Goedemorgen! Je gaat zo dood

Ja, ik weet het, jongens. Jullie gaan zo meteen lezen hoe ik een pijnlijke dood sterf en dan denken jullie van: Wauw! Dat klinkt cool, Magnus! Mag ik ook zo'n pijnlijke dood?

Nee. Punt uit.

Ga niet van een dak af springen. Hol niet de snelweg op en steek jezelf niet in de fik. Zo werkt het niet. Zo kom je niet op de plek waar ik terecht kwam.

Je zou trouwens toch niet in mijn schoenen willen staan. Als je geen morbide verlangen koestert naar ondode krijgers die elkaar voor je ogen in de pan hakken, zwaarden die in neusgaten van reuzen verdwijnen en donkere elfen in trendy outfits, zet dan *élke* gedachte aan het vinden van de deuren met de wolvenkoppen uit je hoofd.

Ik heet Magnus Chase. Ik ben zestien jaar. Dit is het relaas van hoe mijn leven bergafwaarts ging nadat ik was gedood.

Mijn dag begon heel gewoon. Ik lag te slapen op de stoep onder de brug in de Public Garden, toen een gozer me wakker schopte en zei: 'Ze zitten achter je aan.'

Tussen twee haakjes, ik ben sinds twee jaar dakloos.

Nu denken sommigen van jullie misschien: Ah, wat zielig. Of: Ha ha, loser! Maar als jullie me op straat zouden tegenkomen zou ne-

genennegentig procent langs me heen lopen alsof ik onzichtbaar was. Je zou stiekem hopen: als hij maar niet om geld vraagt. Je zou je afvragen of ik ouder ben dan ik eruitzie, want het kan toch geen tiener zijn die hartje winter in Boston in een stinkende oude slaapzak op straat ligt te slapen. Die arme jongen moet geholpen worden!

Vervolgens zou je doorlopen.

Mij maakt het niet uit. Ik hoef jullie medeleven niet. Ik ben het gewend om uitgelachen te worden. En ik ben het zeker gewend om ge-negeerd te worden. Kom, verder met mijn verhaal.

De zwerver die me wekte was een gast die Blitz heette. Zoals altijd zag hij eruit alsof hij door een orkaan van vuil was gehold. Zijn piekerige zwarte haar zat vol met papiersnippers en takjes. Zijn gezicht had de kleur van zadelleer en was bedekt met stukjes ijs. Zijn baard krulde alle kanten uit. Aan de onderkant van zijn trenchcoat die over de grond sleepte – Blitz was ongeveer 1 meter 65 – zat een aangekoekte laag sneeuw en zijn pupillen waren zo verwijd dat de irissen nauwelijks zichtbaar waren. Met zijn permanent gealarmeerde gezichtsuitdrukking was het alsof hij het elk moment op een krijsen kon zetten.

Ik knipperde met mijn plakkerige oogleden. Ik had de smaak van ouwe hamburger in mijn mond. Mijn slaapzak was warm en ik had helemaal geen zin om eruit te komen.

‘Wie zit er achter me aan?’

‘Weet ik niet.’ Blitz wreef over zijn neus, die zo vaak gebroken was dat hij deed denken aan een bliksemschicht. ‘Ze delen flyers uit met je naam en je foto erop.’

Ik vloekte. Een gewone politieman of parkwacht, daar had ik geen moeite mee. Spijbelambtenaren, vrijwilligers van het maatschappelijk werk, dronken schoolkinderen, verslaafden die een kleine en zwakke prooi zochten – daarvoor kwam ik net zo makkelijk mijn bed uit als voor pancakes met een sjuutje.

Maar als iemand mijn naam en mijn gezicht kende – dat was foute boel. Dat betekende dat ze het speciaal op mij gemunt hadden. Misschien waren de mensen van de opvang kwaad dat ik hun stereo had gemold. (Ik werd gek van die kerstliedjes.) Of had een beveiligings-

camera dat laatste beetje zakkenrollen in het Theaterdistrict geregistreerd. (Kom op, ik had geld nodig voor een pizza.) Of, hoe onwaarschijnlijk ook, was de politie nog steeds naar me op zoek omdat ze me wilden ondervragen over de moord op mijn moeder...

Ik pakte mijn spullen, wat me ongeveer drie seconden kostte – slaapzak stijf oprollen en samen met mijn tandenborstel en de extra sokken en onderbroek in mijn rugzak stouwen. Afgezien van de kleren aan mijn lijf was dat mijn hele bezit. Met de rugzak over mijn schouder en de capuchon van mijn jas diep over m'n ogen getrokken viel ik niet op in de menigte voetgangers. In Boston stierf het van de schoolkinderen. Sommigen zagen er nog verwaarloosder en jonger uit dan ik.

Ik draaide me om naar Blitz. 'Waar heb je die mensen met flyers gezien?'

'Beacon Street. Ze komen deze kant uit. Blanke man van middelbare leeftijd en een tiener, waarschijnlijk zijn dochter.'

Ik fronste mijn voorhoofd. 'Dat is raar. Wie...'

'Ik weet het niet, knul, maar ik moet ervandoor.' Blitz keek met tot spleetjes geknepen ogen naar de zonsopgang, die de ramen van de wolkenkrabbers oranje kleurde. Ik had nooit begrepen waarom, maar Blitz haatte het daglicht. Misschien was hij 's werelds kleinste, dikste dakloze vampier. 'Ga naar Hearth. Hij zit op Copley Square.'

Ik probeerde niet geïrriteerd te raken. De plaatselijke zwervers noemden Hearth en Blitz mijn pappie en mammie omdat er altijd een van de twee om me heen leek te hangen.

'Dank je voor je bezorgdheid,' zei ik. 'Ik red me wel.'

Blitz kauwde op zijn duimnagel. 'Ik vraag het me af, knul. Vandaag niet. Je moet extra voorzichtig zijn.'

'Waarom?'

Hij wierp een blik over mijn schouder. 'Ze komen eraan.'

Ik keek om, maar zag niemand. Toen ik me weer omdraaide was Blitz verdwenen.

Ik had er de schurft aan als hij dat deed. Gewoon – *poef*. Die gast leek wel een ninja. Een dakloze vampierninja.

Nu had ik de keus: naar Copley Square gaan en rondhangen met

Hearth, of op weg gaan naar Beacon Street om de mensen te spotten die naar me op zoek waren.

Blitz' beschrijving maakte me nieuwsgierig. Een blanke man van middelbare leeftijd en een tienermeisje, die me op een stervenskoude ochtend bij zonsopgang zochten. Waarom? Wie waren ze?

Behoedzaam liep ik langs de vijver. Bijna niemand nam het lage pad onder de brug door. Als ik dicht bij de zijkant van de heuvel bleef kon ik iedereen op het hoger gelegen pad zien aankomen zonder dat ze mij zagen.

De grond was bedekt met sneeuw. De hemel was oogverblindend blauw. De kale boomtakken zagen eruit alsof ze in glas waren gedoopt. De wind sneed door al mijn kleren heen, maar ik had geen last van de kou. Mijn moeder plaagde me altijd dat ik een halve ijsbeer was.

Kappen, Magnus, sprak ik mezelf bestraffend toe.

Na twee jaar waren mijn herinneringen aan haar nog steeds een mijnenveld. Ik hoefde er maar over eentje te struikelen en onmiddellijk lag mijn complete zelfbeheersing aan diggelen.

Ik probeerde me te concentreren.

De man en het meisje kwamen mijn kant uit. Het zandkleurige haar van de man hing over zijn boord – niet als een doelbewuste stijl, maar alsof het hem niet kon schelen dat het te lang was. Zijn verbijsterde gezicht deed me denken aan dat van een invaller op school: *Ik weet dat ik geraakt werd door een spuugprop, maar ik heb geen idee waar die vandaan kwam.* Zijn nette schoenen waren totaal ongeschikt voor een winter in Boston. Zijn sokken hadden allebei een verschillende kleur bruin. Zijn das zag eruit alsof hij hem gestrikt had terwijl hij in het donker rondjes had staan draaien.

Het meisje was zonder enige twijfel zijn dochter. Haar haar was net zo dik en golvend, maar blonder. Zij had zich beter gekleed: snowboots, een spijkerbroek en een parka waar bij de hals een stukje oranje t-shirt zichtbaar was. Háár gezicht stond eerder vastberaden, kwaad. Ze hield een stapeltje flyers beet alsof het werkstukken waren waarvoor ze een oneerlijk cijfer had gekregen.

Als zij naar mij op zoek was, wilde ik niet gevonden worden. Ze joeg me angst aan.

Ik herkende haar en haar vader niet, maar ergens diep vanbinnen zeurde er iets... Alsof een magneet een heel oude herinnering tevoorschijn probeerde te trekken.

Vader en dochter bleven staan waar het pad zich splitste. Ze keken om zich heen alsof ze zich nu pas realiseerden dat ze hartje winter op een goddeloos uur midden in een verlaten park stonden.

‘Ongelooflijk,’ zei het meisje. ‘Ik kan hem wel wurgen.’

In de veronderstelling dat ze mij bedoelde, kroop ik nog iets verder weg.

Haar vader zuchtte. ‘Ik denk dat we hem beter niet kunnen doden. Hij is tenslotte wel je oom.’

‘Maar twee jaar?’ zei het meisje verontwaardigd. ‘Pap, hoe kan hij het nou twee jaar hebben verzwegen?’

‘Ik kan Randolphs daden niet verklaren. Dat heb ik nooit gekund, Annabeth.’

Ik zoog mijn adem zo scherp naar binnen dat ik bang was dat ze me hadden gehoord. Er werd een korst van mijn hersenen gerukt en de herinneringen van toen ik zes jaar was kwamen in al hun rauwheid omhoog.

Annabeth. Dan was de man met het zandkleurige haar... *oom Frederick?*

In gedachten flitste ik terug naar de laatste Thanksgiving Day die we met de familie hadden gevierd: Annabeth en ik die ons hadden verstoppt in de studeerkamer van het herenhuis van oom Randolph, waar we met dominostenen speelden terwijl de volwassenen beneden tegen elkaar tekeergingen.

Jij boft dat je bij je mamma woont. Annabeth legde nog een dominosteen op haar miniatuurbouwwerk. Het was verrassend knap gedaan, met pilaren ervoor als bij een tempel. *Ik ga weglopen.*

Ik twijfelde er niet aan dat ze het meende. Ik bewonderde haar zelfvertrouwen.

Toen verscheen oom Frederick in de deuropening. Hij had zijn vuisten gebald. Zijn grimmige gezicht vormde een schrill contrast met het glimlachende rendier op zijn sweater. *Annabeth, we gaan naar huis.*

Annabeth keek me aan. Haar grijze ogen waren iets te intens voor een eersteklasser. *Pas goed op jezelf, Magnus.*

Met een tikje van haar vinger gooide ze haar dominotempel omver.

Dat was de laatste keer dat ik haar gezien had.

Naderhand was mijn moeder onvermurwbaar geweest: *We blijven voortaan uit de buurt bij je ooms. Vooral bij Randolph. Ik ga hem niet geven wat hij wil. Nooit.*

Ze weigerde te vertellen wat Randolph wilde hebben of waar Frederick en Randolph over hadden geruzied.

Je moet me vertrouwen, Magnus. Het is... te gevaarlijk om ze nog te zien.

Ik vertrouwde mijn moeder. Zelfs na haar dood had ik geen contact met mijn familie.

En nu waren ze plotseling naar me op zoek.

Randolph woonde in Boston, maar voor zover ik wist woonden Frederick en Annabeth nog steeds in Virginia. En nu liepen ze hier rond en deelden flyers uit met mijn naam en foto erop. Waar hadden ze die foto trouwens vandaan?

Mijn hoofd suisde zo dat ik een deel van hun gesprek miste.

‘...om Magnus te vinden,’ zei oom Frederick. Hij keek op zijn smartphone. ‘Randolph is in het gemeentelijke opvangcentrum in South End. Geen succes, schrijft hij. We moeten de jeugdopvang proberen aan de andere kant van het park.’

‘We weten niet eens of Magnus nog wel leeft,’ merkte Annabeth ongelukkig op. ‘Twéé jaar vermist? Voor hetzelfde geld is hij doodgevoren in een greppel!’

Ik kwam in de verleiding om mijn schuilplaats uit te springen met een luid TA - DA!

Ook al had ik Annabeth tien jaar geleden voor het laatst gezien, het raakte me dat ze van streek was. Maar in al die tijd op straat had ik met schade en schande geleerd: hou je gedeisd zolang je niet zeker weet wat er aan de hand is.

‘Randolph is ervan overtuigd dat Magnus nog leeft,’ zei oom Frederick. ‘Hij is hier ergens in Boston. Als zijn leven werkelijk in gevaar is...’

Ze liepen door in de richting van Charles Street en hun stemmen werden meegevoerd op de wind.

Ik huiverde, maar dat was niet van de kou. Ik wilde Frederick achterna hollen, hem bij zijn nekvel grijpen en pas weer loslaten als hij me vertelde wat er aan de hand was. Hoezo wist Randolph dat ik nog in Boston was? Waarom waren ze naar me op zoek? Hoezo was mijn leven nu meer in gevaar dan anders?

Maar ik ging niet achter ze aan.

Ik herinnerde me de laatste woorden die mijn moeder tegen me had gezegd. Ik had geweigerd om de brandtrap te nemen, geweigerd om haar achter te laten, maar ze had mijn armen beetgepakt en me gedwongen haar aan te kijken. *Magnus, vlucht. Verberg je. Vertrouw niemand. Ik zal je vinden. Wat je ook doet, zoek geen hulp bij Randolph.*

Toen, nog voordat ik het raam uit was, was de deur van ons appartement verbrijzeld. In de duisternis waren twee paar blauwe ogen opgelicht...

Ik schudde de herinnering van me af en keek oom Frederick en Annabeth na, die in oostelijke richting verder liepen naar de Common.

Oom Randolph... Om de een of andere reden had hij contact opgenomen met Frederick en Annabeth. Hij had ze naar Boston gehaald. Al die tijd hadden Frederick en Annabeth niet geweten dat mijn moeder dood was en ik vermist. Het was ongelooflijk, maar als het waar was, waarom had Randolph het ze dan nu wel verteld?

Als ik het hem niet direct wilde vragen wist ik maar één manier om aan antwoorden te komen. Zijn huis stond in Back Bay, op loopafstand hiervandaan. Frederick had gezegd dat Randolph niet thuis was. Hij was ergens in South End, op zoek naar mij.

Aangezien je de dag niet beter kon beginnen dan met een kraakje zetten, besloot ik een kijkje te nemen in zijn huis.

2

De man met de metalen bb

Het familiehuis was dikke shit. Oké, jullie zouden dat natuurlijk niet vinden. Jullie zouden één blik werpen op het gigantische vijf verdiepingen hoge herenhuis met de waterspuwers op de hoeken van het dak, de gebrandschilderde bovenlichten, het marmeren bordes en al die andere opgeblazen rijkeluisdetails, en je afvragen waarom ik op straat sliep.

Twee woorden: *oom Randolph*.

Het was zijn huis. Als oudste zoon had hij het geërfd van mijn grootouders, die al dood waren voordat ik geboren werd. De precieze details van de familiesoap heb ik nooit geweten, maar er was een hoop haat en nijd tussen de drie kinderen: Randolph, Frederick en mijn moeder. Na het Grote Thanksgiving Schisma zijn we nooit meer in het voorouderlijke pand geweest. Ons appartement lag er hooguit een kilometer bij vandaan, maar Randolph had net zo goed op Mars kunnen wonen.

Mijn moeder had het er alleen nog over als we toevallig langs het herenhuis reden. Dan wees ze ernaar alsof het een gevaarlijke klif was. *Zie je? Daar staat het. Blijfer uit de buurt.*

Toen ik eenmaal op straat leefde, liep ik er wel eens 's nachts langs. Dan gluurde ik door de ramen en zag ik de glinsterende vitrinekasten met antieke zwaarden en bijlen, de griezelige helmen met maskers die me vanaf de muren aanstaarden, de standbeelden die zich

als versteende geesten aftekenden tegen de ramen op de bovenverdieping.

Ik heb een paar keer overwogen om in te breken en er rond te snuffelen, maar ik ben nooit in de verleiding gekomen om aan te kloppen. *Hallo, oom Randolph, ik weet dat je mijn moeder haatte en mij in geen tien jaar hebt gezien, ik weet dat je meer om je verzameling oudroest geeft dan om je familie, maar mag ik alsjeblieft in je mooie huis wonen en de afgesneden broodkorstjes opeten?*

Dank je feestelijk. Ik geef de voorkeur aan op straat leven en een ouwe falafel van de *foodcourt*.

En toch... Het zou doodeenvoudig zijn om in te breken, wat rond te snuffelen en te kijken of ik een antwoord kon vinden op de vraag wat er aan de hand was. En als ik er dan toch was kon ik misschien wat spul meenemen om te verpanden.

Het spijt me als dat ingaat tegen je gevoel van goed en kwaad.

Ho, wacht. Klopt niet.

Ik steel niet zomaar van iedereen. Ik kies irritante horken uit die toch al te veel hebben. Als jij in een nieuwe BMW rijdt en die zonder vergunning op een gehandicaptenplek parkeert, dan heb ik er geen moeite mee om je raampje open te breken en wat kleingeld uit je bekerhouder te nemen. Als jij met een tas vol zijden zakdoeken Barneys uit komt, zo druk telefonierend en mensen opzijduwend dat je niet oplet, dan ben ik geheel bereid om je portefeuille te rollen. Als jij het je kunt veroorloven om je neus te snuiten in vijftuizend dollar, dan kun je het je ook veroorloven om mijn avondeten te betalen.

Ik ben rechter, jury en dief. En wat irritante horkerigheid betrof spande oom Randolph wat mij betreft de kroon.

De voorkant van het huis lag aan de Commonwealth Avenue. Ik liep achterom naar de poëtisch vernoemde Public Alley nummer 429. Randolphs parkeerplaats was leeg. Een aantal treden liep omhoog naar het souterrain. Misschien was er een alarmsysteem, maar ik zag niets. In de deur zat een eenvoudig veerslot dat zelfs geen vergrendeling had. *Kom op, Randolph. Een beetje uitdaging, graag.*

Twee minuten later stond ik binnen.

In de keuken deed ik mezelf te goed aan paar plakken kalkoen,

crackers en melk zo uit het pak. Geen falafel. Shit. Ik was er nu net voor in de stemming, maar ik vond een reep chocola en stopte hem in mijn jaszak voor later. (Van chocola moet je in alle rust genieten.) Vervolgens ging ik de trap op naar een mausoleum van mahonie-houten meubels, oosterse tapijten, olieverfschilderijen, marmeren vloeren en kristallen kroonluchters... Het was gênant. Wie leefde er nou zo?

Als zesjarig jongetje had ik niet doorgehad hoe duur al dit spul was, maar mijn algehele indruk van het pand was nog hetzelfde: donker, benauwend, griezelig. Het was moeilijk voor te stellen dat mijn moeder hier was opgegroeid. Ik begreep goed waarom ze zo'n buitenmens was geworden.

We hadden best een knus appartement gehad boven de Koreaanse BBQ in Allston, maar mijn moeder zat niet graag binnen. Ze zei altijd dat de Blue Hills haar echte thuis waren. We gingen er onder alle weersomstandigheden wandelen en kamperen – frisse lucht, geen muren en plafonds, en met als enig gezelschap eenden, ganzen en eekhoorns.

Dit patriciërshuis daarentegen voelde als een gevangenis. Terwijl ik zo in mijn eentje in de hal stond was het alsof er onzichtbare kevers over mijn huid kropen.

Ik ging de trap op naar de eerste verdieping. De studeerkamer rook naar leer en meubelolie met citroengeur, net zoals ik het me herinnerde. Langs een van de muren stond een verlichte vitrinekast met Randolphs roestige Vikinghelmen en bijbladen erin. Mijn moeder had me ooit verteld dat Randolph geschiedenis gaf aan Harvard tot hij vanwege een of ander groot schandaal was ontslagen. Ze wilde er niet veel over kwijt, maar het was duidelijk dat hij een fanaat was van antieke zoi.

Jij bent slimmer dan je twee ooms, Magnus, had mijn moeder ooit gezegd. Met jouw cijfers word je zo toegelaten op Harvard.

Dat was toen ze nog leefde, ik nog op school zat en ik een toekomst had kunnen hebben die verder reikte dan het bij elkaar scharrelen van mijn volgende maaltijd.

In een hoek van Randolphs studeerkamer stond een grote steen

die aan een grafsteen deed denken. De voorkant was gebeeldhouwd en beschilderd met een ingewikkeld patroon van rode krullen. In het midden stond een ruwe afbeelding van een grommend beest – een soort leeuw of wolf.

Ik huiverde. Niet aan wolven denken.

Ik liep naar Randolphs bureau. Ik had gehoopt op een computer of een tablet met behulpzame informatie – iets wat verklaarde waarom ze me zochten. Het bureau lag echter vol met stukjes perkament zo dun en geel als uienchillen. Ze zagen eruit als landkaarten die een kind in de middeleeuwen voor maatschappijleer had gemaakt: vage schetsen van een kustlijn, met namen in een schrift dat ik niet kende. Als presse-papier lag er een leren buidel op de snippers.

Ik verstrakte. Ik herkende die buidel. Ik maakte de veter los en pakte een van de dominostenen... die geen dominosteen was. Dat was wat mijn zesjarige zelf had gedacht toen Annabeth en ik ermee aan het spelen waren. Die herinnering had zich in mijn geheugen genesteld. Maar in plaats van stippen stonden er rode symbolen op.

Het symbool op de steen in mijn hand zag eruit als een boomtak of een mislukte F:

Mijn hart bonsde. Ik wist niet goed waarom. Ik vroeg me af of het wel zo'n goed idee was geweest om het huis in te gaan. Het was alsof de muren op me af kwamen. De afbeelding van het beest op de grote steen in de hoek leek naar me te grauwen en de rode lijnen glinsterden als vers bloed.

Ik liep naar het raam. Ik dacht dat ik me beter zou voelen als ik naar buiten keek. In het midden van de avenue strekte zich de Commonwealth Mall uit – een lange strook groen bedekt met sneeuw. De kale bomen waren versierd met kerstlichtjes. Aan het eind van het huizenblok stond achter een ijzeren hek het bronzen standbeeld van Leif Eriksson op zijn sokkel. Met zijn hand boven zijn ogen tuurde Leif naar het Charlesgate-viaduct alsof hij wilde zeggen: *Kijk, ik heb een snelweg ontdekt!*

Mijn moeder en ik maakten altijd grappen over Leif. Zijn wapenrusting was aan de krappe kant: een korte rok en een borstkuras dat eruitzag als een Viking-bh.

Ik had geen idee waarom dat standbeeld midden in Boston stond, maar ik vermoedde dat het geen toeval was dat oom Randolph de Vikingen was gaan bestuderen. Hij had hier zijn hele leven gewoond. Hij had waarschijnlijk elke dag door het raam naar Leif gekeken. Misschien had Randolph als kind gedacht: later als ik groot ben wil ik alles weten van Vikingen. Mannen met een metalen bh zijn cool!

Mijn blik dwaalde naar de onderkant van het standbeeld. Er stond iemand... die naar mij keek.

Ken je dat, dat je iemand ziet in een andere omgeving en het even duurt voordat je hem herkent? In Leifs schaduw stond een lange bleke man in een zwartleren jack, een zwarte motorbroek en laarzen met scherpe punten. Zijn korte stekelhaar was zo blond dat het bijna wit was. Het enige kleuraccent was de rood-wit gestreepte sjaal om zijn nek, die als een gesmolten zuurstok over zijn schouders hing.

Als ik hem niet had gekend, zou ik misschien hebben gedacht dat hij zich verkleed had als iemand uit een animefilm. Maar ik kende hem wél. Het was Hearth, mijn collega-dakloze en 'surrogaatmoeder'.

Het maakte me een beetje bang, en een beetje geïrriteerd. Had hij me zien lopen en was hij me gevolgd? Ik voelde er niets voor om door een elfengod te worden gestalkt.

Ik spreidde mijn handen: *Wat doe je hier?*

Hearth maakte een gebaar alsof hij iets uit het kommetje van zijn hand plukte en weggooid. Na twee jaar met hem te hebben rondgehangen was ik redelijk goed in gebarentaal.

Hij zei: *Smeer 'm.*

Ik had niet de indruk dat hij er gealarmeerd uitzag, maar dat was bij Hearth moeilijk te zeggen. Hij toonde nooit veel emotie. Als we samen waren staaarde hij me meestal alleen maar aan met z'n bleke grijze ogen alsof hij wachtte tot ik zou ontploffen.

Ik verloor kostbare seconden met me afvragen wat hij bedoelde.

Waarom hij daar stond terwijl hij op Copley Square had moeten zijn.

Hij gebaarde weer: met beide handen met twee vingers naar voren tweemaal op en neer. *Snel*.

‘Waarom?’ vroeg ik hardop.

Achter me sprak een zware stem: ‘Hallo Magnus.’

Ik schrok me bijna dood. In de deuropening van de studeerkamer stond een klerkast van een man met een korte witte baard en een tapijtje van grijs haar op zijn hoofd. Hij droeg een beige kasjmieren overjas met eronder een donker kamgaren pak. Zijn handen waren in handschoenen gestoken en hielden stevig het handvat beet van een glimmende houten wandelstok met een ijzeren punt. De laatste keer dat ik hem gezien had was zijn haar zwart geweest, maar ik herkende de stem.

‘Randolph.’

Hij boog zijn hoofd een millimeter. ‘Wat een plezierige verrassing. Ik ben blij dat je er bent.’ Hij klonk verrast noch blij. ‘We hebben niet veel tijd.’

In mijn maag kwamen de melk en de crackers met kalkoen in beweging. ‘Niet veel tijd... waarvoor?’

Hij fronste zijn wenkbrauwen en trok zijn neus op alsof hij een licht onaangename geur rook. ‘Je bent vandaag zestien geworden, toch? Ze komen je vermoorden.’